

Sygn. akt III KK 76/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **K. I.**

skazanego z art. 209 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyła pkt III zaskarżonego wyroku tj. o nałożeniu środka
probacyjnego określonego w art. 72 § 1 pkt 3 k.k., a kosztami
postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w Z. uznał K. I. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 209 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31 maja 2017 r. (pkt I wyroku) i za to

wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawkiiennej na kwotę 10 zł (pkt II wyroku). Nadto, na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 31 maja 2017 r., zobowiązano oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie córki S. I. (pkt III wyroku), rozstrzygając też o kosztach sądowych (pkt IV i V wyroku).

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 30 sierpnia 2017 r.

Orzeczenie powyższe na korzyść skazanego, w części dotyczącej nałożenia środka probacyjnego w postaci wykonywania ciążącego na oskarżonym obowiązku łożenia na utrzymanie córki S. I., orzeczonego na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.p.k. zaskarżył Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny. We wniesionej kasacji zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 72 § 1 pkt 3 k.k., polegające na nałożeniu na oskarżonego przez Sąd Rejonowy w Z. środka probacyjnego wymienionego w art. 72 § 1 pkt 3 k.k., tj. wykonywania ciążącego na oskarżonym obowiązku łożenia na utrzymanie córki S. I., w sytuacji, gdy nie orzeczono wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ani nie orzeczono środka karnego, natomiast została mu wymierzona kara samoistnej grzywny”. Przy tak skonstruowanym zarzucie autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona na korzyść skazanego K. I. kasacja jest oczywiście zasadna, ponieważ za trafny uznać należy podniesiony w niej zarzut rażącego naruszenia art. 72 § 1 pkt 3 k.k. Wprawdzie nie można podzielić części wspierających ten zarzut argumentów, bezspornym wszelako pozostaje, że wobec skazanego nie było możliwe orzeczenie środka probacyjnego wskazanego w tym przepisie, a skoro tak się stało (środek ten orzeczono) istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia omawianej normy materialnoprawnej w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., uznać należy za oczywisty.

Wbrew twierdzeniom skarżącego orzeczenie środka probacyjnego określonego w art. 72 § 1 pkt 3 k.k. (zobowiązanie skazanego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie innej osoby) nie jest

ograniczone wyłącznie do wypadku skazania sprawcy na karę (od dnia 1 lipca 2015 r. pozbawienia wolności) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Należy przypomnieć, że nałożenie obowiązku z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. jest możliwe również w wypadku warunkowego umorzenia postępowania (art. 67 § 3 k.k.), a także przy skazaniu na karę ograniczenia wolności (art. 35 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.).

Nie zmienia to postaci rzeczy, że wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o przepis art. 72 § 1 pkt 3 k.p.k. nie było możliwe w razie wymierzenia samoistnej grzywny, a taką karę zasadniczą orzekł w tej sprawie sąd *a quo* wobec Stefana Izmańłowskiego.

Obligowało to do uchylenia Sądu Rejonowego w Z. w zaskarżonej części zgodnie z wnioskiem Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego.

r.g.